

Список бібліографічних посилань

1. Аналіз стану здійснення судочинства у I півріччі 2016 року (за даними статистики) // Верховний Суд України : офіц. веб-сайт. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/8CB8A0D97939D5B8C2258041004441BB](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/8CB8A0D97939D5B8C2258041004441BB) (дата звернення: 28.09.2017).

2. Результати розгляду справ про адміністративні правопорушення та осіб, які притягнуті до адміністративної відповідальності за 2014 рік // Державна служба статистики України : сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення 29.10.2017).

Одержано 30.10.2017

УДК 351.74(477)

Діана Андріївна ГАВРИЛЮК,

курсант групи Ф2-404 факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Марина В'ячеславівна ДЖАФАРОВА,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри адміністративного права і процесу

факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ

СУЧАСНИЙ СТАН РОЗВИТКУ Й ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ СИСТЕМИ МВС УКРАЇНИ

Втілення в життя першочергових заходів, передбачених реформою системи Міністерства внутрішніх справ, процеси адаптації вітчизняного законодавства до норм права Європейського Союзу вимагають створення якісної моделі правоохоронних органів, удосконалення їх правозастосовної та правозахисної діяльності, підвищення ефективності та своєчасності реагування на виклики та загрози, які виникають у суспільстві та державі в цілому.

Слід відмітити, що продовжують впроваджуватися організаційні та практичні заходи, спрямовані на розбудову Міністерства внутрішніх справ як цивільного органу європейського зразка, передбачені Концепцією першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх

справ, схвалену розпорядженням Кабінету Міністрів № 1118-р від 22 жовтня 2014 року [1].

З метою відповідності стандартів діяльності правоохоронних інституцій до визнаних країнами Європейського Союзу еталонів та норм, за останні три роки прийнято нові законодавчі акти, а також внесено зміни до чинних нормативно-правових актів, спрямованих на врегулювання практичної діяльності Національної поліції України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Державної міграційної служби України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій. Зокрема, аналіз положень Законів України «Про Національну поліцію України» і «Про Національну гвардію України» свідчить про те, що названі органи, не відмовляючись від виконання основних завдань – захисту прав, свобод та інтересів громадян, а також охорони публічного порядку – змістили акцент своєї роботи на зв'язок з населенням, оскільки без активної та зацікавленої підтримки громадян розкриття і профілактика правопорушень і злочинів є малоефективними і повільними.

У цілому помітним є факт того, що нормативно-правовими актами, які регламентують діяльність органів і служб, що входять до системи МВС України, визначено забезпечення ефективної координації діяльності та злагодженої взаємодії Національної поліції України, Національної гвардії України, прикордонної, міграційної служб, а також служби з надзвичайних ситуацій під політичним керівництвом Міністра внутрішніх справ України. Законодавчо визначено загальну структуру МВС України, його структура і чисельність, а також завдання, повноваження і умови діяльності, пріоритетами якої є виконання соціально – сервісних функцій.

Втілюється в життя європейська модель підготовки та підвищення кваліфікації кадрів правоохоронних органів, застосовуються єдині уніфіковані стандарти правозастосовної підготовки, спрямованої на підвищення ефективності взаємодії між правоохоронними органами різних держав-учасниць Європейського Союзу.

Крім того, розробляються дієві засоби та механізми контролю за діяльністю правоохоронних органів та окремого правоохоронця з боку громадськості, що сприяє підвищенню

довіри населення до їх діяльності, а також авторитету і підвищенню ролі правоохоронців. Зокрема запроваджено дієві форми та методи контролю за виконанням службових обов'язків, невідворотності персональної відповідальності за дії (бездіяльність) та прийняті рішення з боку правоохоронців; можливість ідентифікації та визначення приналежності працівника до того чи іншого підрозділу правоохоронного органу (індивідуальні шеврони, жетони, номери або бейджі); максимально регламентовано дії посадових осіб у стандартних та позаштатних ситуаціях; встановлено чіткі та зрозумілі правила взаємодії служб як на національному рівні, так і робочої взаємодії територіальних органів у повсякденній діяльності; забезпечено широкий багатоканальний зворотній зв'язок з різними верствами населення (листування, особисті прийоми, соціальні мережі, електронне листування, телефонні консультації, гарячі лінії тощо), що дозволяє перекоонатися в законності та прозорості прийнятого правоохоронцем рішення; створено сприятливі правові умови для максимально широкого залучення населення та інститутів громадянського суспільства до прийняття управлінських рішень, а також розвитку форм демократичного цивільного контролю.

Звертає на себе і той факт, що у процесі реформування системи правоохоронних органів і служб відбулася деполітизація діяльності органів і служб, підконтрольних МВС України, їх автономізація та оптимізація, а також усунено дублювання функцій апаратів, відомчих підприємств, установ та організацій, забезпечено організаційну єдність і керованість системи МВС України.

Реформування вітчизняної правоохоронної системи враховує так звану «систему координат», тобто принципи, як: верховенства права; деполітизації; демілітаризації; децентралізації; підзвітності та прозорості в роботі; тісної взаємодії з населенням та місцевими громадами; професійної підготовки персоналу [1]. Це свідчить про те, що названі засади враховують і відповідають еталонам і стандартам діяльності правоохоронних органів країн Європейського Союзу.

Таким чином, на нинішньому етапі розвитку країни утворена система центральних органів виконавчої влади з правоохоронними та правозастосовними функціями,

Актуальні проблеми адміністративно-правового забезпечення діяльності Національної поліції. Харків, 2017

діяльність яких координується Міністром внутрішніх справ, яка протидіє реальним і потенційним загрозам національній безпеці держави, служить суспільству і країні шляхом забезпечення охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян і держави від злочинних і протиправних посягань, підтримання публічного порядку із врахуванням позитивного європейського досвіду.

Список бібліографічних посилань

1. Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ : розпорядження Кабінету Міністрів від 22.10.2014 № 1118-р // Національна громадська платформа «Реформуємо МВС: прозорість та відповідальність» : сайт. URL: <http://police-reform.org/library/rozporyadzhennya-kmu-v-d-22.10.2014-1118-r-schodo-pitannya-reform> (дата звернення: 21.10.2017).

Одержано 30.10.2017

УДК 159.922(477)

Кристина Вікторівна ГАМАЮНОВА,

студентка 2 курсу факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Вікторія Іванівна ФИЛИПСЬКА,

кандидат педагогічних наук, старший викладач

кафедри соціально-гуманітарних дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ

МАНІПУЛЯЦІЯ СВІДОМІСТЮ ЛЮДИНИ ЯК ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЙНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ ЗАГРОЗИ

Інформаційно-психологічна безпека особистості та суспільства в цілому є складовою структури національної безпеки держави і займає особливе місце в державній політиці.

Інформаційно-психологічну безпеку особистості можна розглядати в двох аспектах:

1. У вузькому розумінні. Тобто, це стан захищеності психіки людини від негативного впливу, який здійснюється